

N. E. ΜΑΝΙΤΑΚΗΣ

Διευθυντής

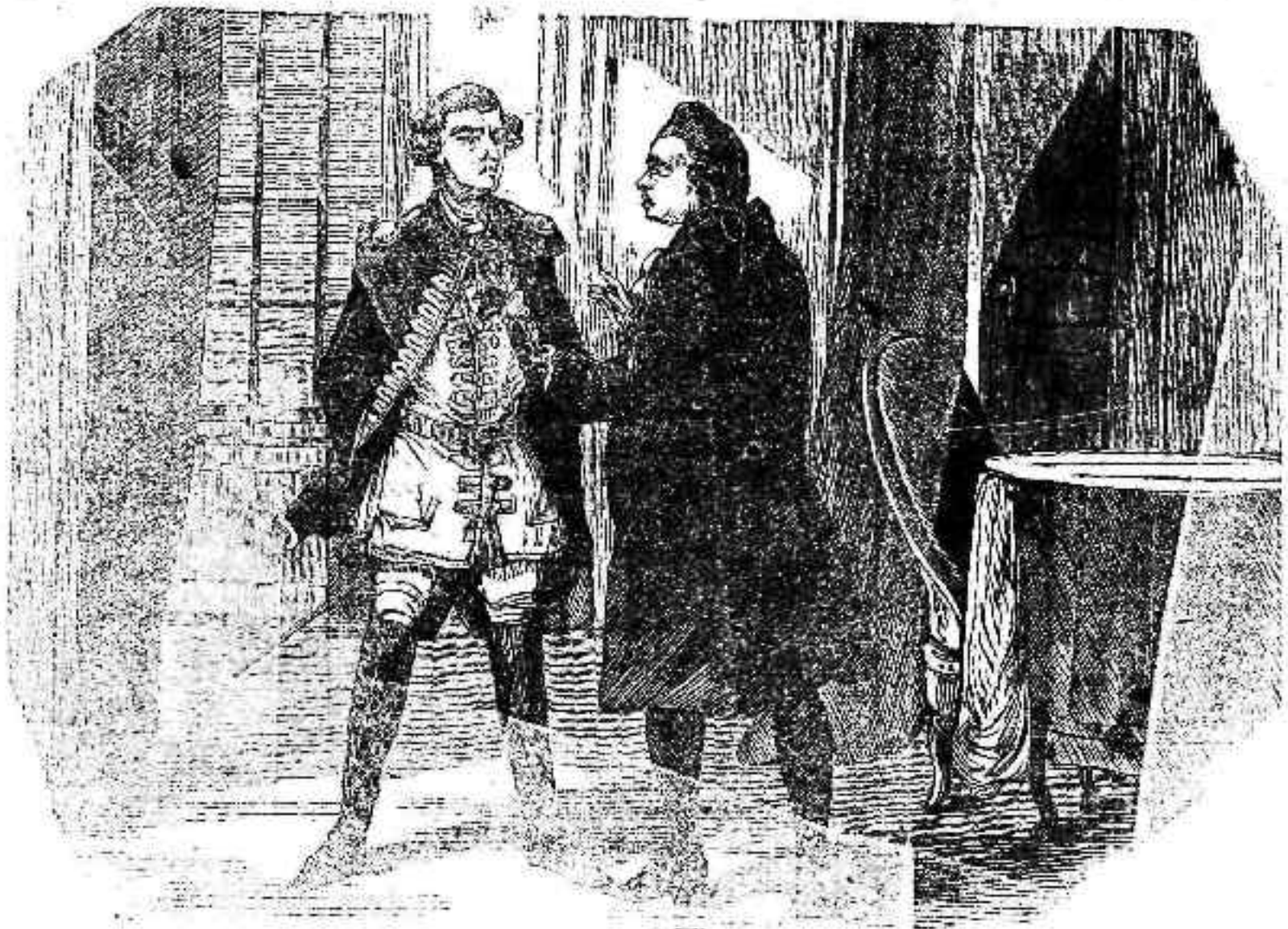
ΠΑΡΟΝΤΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ἐπὶ τῆς διασταυρώσεως τῶν ὁδῶν Πειραιῶς καὶ Γερακίου, ἀριθ. 30.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ		ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ	ΕΚΔΟΣΤΩΝ ΦΥΛΑΚΩΝ ΤΙΜΑΤΑΙ
Ἐν Ἀθήναις	ἔτησίᾳ δρα. γ. 8	Ὁ Μυστηριώδης Θάλαμος, Paul Féval, (μετὰ [εἰκόνας]) ΠΟΗΣΙΣ	Ἐν Ἀθήναις..... Δρα. 40
" "	ἑξαμην. " 5	—Εἰς τὴν θάλασσαν τῆς Σαλαμίνας, ὑπὸ Ἀγ. Παράστου.—Τὴ θεοῦ	κ τὰς ἐπαρχίας..... " 45
" τὰς ἐπαρχ.	ἔτησίᾳ " 40	τῆς Μοίρας, ὑπὸ Ε. Ἀποκίου.—Λύσεις ἀινεργμάτων.—Αἰνίγματα.—Γνω-	" τῶν ἐξωτερικῶν..... " 25
" "	ἑξαμην. " 6	στοποιήσεις.	Φόλλα προκυβερνητικῆς Δρα. 50
* τῶ ἐξωτερικῶ	ἔτησίᾳ δρα. 15		

Θεῖα θεάρα καὶ θεῖα ἐρώτησιν ὁ ἰατροῦ. Σελ. 130 σελ. 3

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΘΑΛΑΜΟΣ

Paul Féval

Συνείχεσις

Ἐκ τύχης εἶπε ἕνεκα σεβασμοῦ ἀποδιδόμενου πρὸς τὴν ἀδιάκοπον προσοχὴν τοῦ θερμότερου τῶν ἀκροατῶν του, ὁ κ. Λανζέλ ἐκλείσει τὸν ὀφθαλμὸν εἰς τὰς τελευταίας γραφὰς λέξεις καὶ ἐπεμψε λεπτόν μαιδίωμα πρὸς τὸν σωματοφύλακα. Οὗτος ἦτο περίφροντις. Ὁ ὑποστράτηγος, ψυχρὸς, ἀπαθὴς, ἐκάλυψε τὸν διηγούμενον διὰ βλέμματος ἀνενοῦς.

«Ὅση καὶ ἂν ἦναι ἡ ὠριότης ἐνός τοιχογράφου, ἐπανελάθει ὁ ἰππότης, ἡ θεὰ του οὐδόλιω ἀναπαύει τὸν κουρασθέντα δι' ὅλης τῆς ἡμέρας. Μετὰ ἡμί-

σειαν ὤραν ὁ Δοριμὸν ἐξηπλώθη εἰς τὴν κλίτην του χωρὶς νὰ ἐκδυθῇ. Ἦτο βεβουλισμένος εἰς τὸν πρῶτόν του ὕπνον, ὅταν ἀλλόκοτος θόρυβος τὸν ἀνέπνευσεν ἀγριδίως· θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ἦτο κράτος ἀλύσεων ἀνεκάθισεν ἐπὶ τῆς στρωμνῆς καὶ ἐπρόσεξε. Δὲν ἤκούετο πλέον τίποτε, τίποτε εἰμὴ εἰ τελευταῖοι ἤχοι τοῦ μεσονυκτιῶ σημαίνοντος εἰς τὸν πύργον τοῦ Γερόντη. Ὁ Δοριμὸν περιέτρεξε τὸ δωμάτιον διὰ βλέμματος ἀνενοῦς. Τὴ κηρίον του εἶχε σβεσθῆ, ἀλλὰ τὸ φῶς τῆς σελήνης, εἰσερχόμενον διὰ τῶν δύο πλακίων παραθύρων, ἐπιπτεν ἐπὶ τοῦ τοιχογράφου. Ὁ ἦρωας ἡμῶν ἐξέφευσε κραυγὴν ἐκπλήξεως καὶ τρόμου.

«Τὼ ὄντι ἡ σελήνη τῶ εἰδείκυσεν ὑπερφυσικόν, ἀνήκουστον θέαμα! Τὰ ἐκεί-

τῶ τοιχογράφου κεντρικῶνα πρόσωπα εἶχον μεταβάλλει θέσιν, τὸ θέαμα εἶχε βαδίσαι, ἡ ἀκακὴ εἶχεν ἐκτελεσθῆ. Ἡ πυροδότησις ἀνηγκλίξαστο τὰ γόνατα τοῦ ἰππότη, ἐπὶ οὗτος, ἀπώθων διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς τὸς περιπτώξαις τῆς γυναικὸς του ἐβύβηξεν διὰ τῆς ἄλλης τὸ μέγα εἶρος του, εἰς τὸ στήθος τοῦ ἀνατραπέντος ἀκολούθως κρουσὶ αἵματος, ἐκφύγοντες εἰ τῆς πληγῆς, ἐτρέχον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. . . .

Ὁ ὑποστράτηγος ἐξέφευγεν ὑπόκωφον ἀναφώνησιν. Ὁ σωματοφύλαξ, ὅστις παρεκόνειεν αὐτὸν ἰσχυόμενος εἰς τράπον ὥστε νὰ μὴ φαίνεται παρ' αὐτοῦ, συνέσπασε τὰς ὄφρας καὶ ἠτένισε τὸν κ. Λανζέλ ἀπεληθτικῶς Ὁ κ. Λανζέλ ἀπεφόρημένος ὑπὸ τῆς διηγήσεώς του,

δὲν ἐπρόσεξεν εἰς τὸ βλέμμα ἐκεῖνο.

« Ἴδου τί εἶδεν ὁ Δοριμῶν, εἶπε δίδων εἰς τὴν φωνὴν σου κατάλληλον ἔμφρασιν· θὰ ἐνθυμοῦμαι πάντοτε, ὅτι ἡ κόμη του ὠρθοῦτο ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του, ὅταν μὲ διηγείτο ταῦτα. Τὸ ὄραμα ἦτο πραγματικόν· ὁ Δοριμῶν δὲν ἦτο ἄνθρωπος εὐκόλως καταλαμβανόμενος ὑπὸ ματαίου φόβου. Τί συνέβαινε λοιπόν; Τὸ τοιχοχάρτιον ἐπανελάβεν ἄρα γε τὴν πρώτην ἐπιφάνειάν του, ὅταν αἱ ἀκτῖνες τῆς ἡμέρας ἐπανῆλθον καὶ τὸ ἐφώτισαν; ἢ μεταβολὴ ἐκείνη μήπως ἦτο ἐνέργεια ἀνεξηγήτου τινὸς μηχανικοῦ παιγνιδίου; κατὰ λογικὴν σκέψιν τοιοῦτον πρᾶγμα φαίνεται ἀδύνατον. Ὅπως δὲ ὁ Δοριμῶν δὲν ἠδυνήθη νὰ τὸ ἐξακριβώσῃ· ἀναγκασθεὶς δὲ νὰ ἀνχωρήσῃ ἅμα τῇ πρώτῃ διὰ νὰ μὴ ἐνοχοποιήσῃ τὴν προσφιλή του Ἑστέλλαν οὐδέποτε πλέον ἐπανῆλθεν εἰς τὸν πύργον τοῦ Γερόντη. »

— Λοιπόν εἰσέπεν ὁ κ. Δελά Παλιού, εἰς τὸν φίλον τοῦ πρίγκηπος, ἔπειτα;
— Αὐτὰ εἶναι ὅλα, εἶπεν ὁ ἱππότης, ἐκπλαγεὶς καὶ πειρασθεὶς διὰ τὴν ἐρώτησιν ταύτην.

— Δὲν θὰ μᾶς εἰπῆτε τοῦλάχιστον τὸ ὄνομα τῶν προσώπων; ἤρώτησαν δύο δοῦκες καὶ πέντε βαρῶναί.

Ὁ κ. Λανζέλ συνενέκντρωσε τὸ πείσμα του καὶ ἐκάλεσεν ἐπὶ τῶν χειλέων του μειδίαμα. Ἦνοιγε δὲ τὸ στόμα διὰ νὰ δικαιολογηθῇ ἢ νὰ ἀποκριθῇ, ὅταν ἠυθάνθη ἐκατέρωθεν ὀλιβομένους συγχρόνως τοὺς βραχίονάς του· δεξιόθεν ἦτο ὁ σωματοφύλαξ· ἀριστερῶθεν ὁ ὑποστράτηγος.

— Σᾶς τὸ ἀπαγορεύω! εἶπε χαμηλοφωνῶς ὁ τελευταῖος οὗτος.

— Ἐὰν τὸ πράξῃτε, ἐπιθύρουν ὁ ἄλλος, αὐριον σᾶς φωνεῖται.

Ἡ μαρρὴ τοῦ ἱππότης ἐξέφραζε κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὸν τύπον μεγίστης ἀμηχανίας.

— Κύριοι! ἐφέλλισα, δὲν ἔχω τὴν τιμὴν...

— Αὐριον εἰς τὰς ἐννέα, θὰ ἔμαι εἰς τὸν οἶκόν σας, ἐπανελάβεν ὁ σωματοφύλαξ γενόμενος ἄμέσως ἀφαντος μεταξὺ τοῦ πλήθους.

Ὁ στρατηγὸς περιστράφη ἐπὶ τῶν ποδῶν του ῥίπτων τὰς λέξεις ταύτας.

— Αὐριον εἰς τὰς ἄκτῳ.

— Ἐμπρός, ἱππότη, ἔλεγεν ἡ ἐμψυχὸς ἐν καρδίᾳ, θὰ ἔμεθα διακριτικοί· εἶπετέ μας μόνον τὸ ἀληθὲς ὄνομα τοῦ Γερόντη.

— Φεισθητέ μου... εἶναι καλὸν ἀδραφροσύνη... δὲν εἴπατε! ἀπεκρίθη ὁ κ. Λανζέλ ἀνήσυχος καὶ περίφροντος.

— Ἄ! ἐγκράσατε, φίλτατε! ἔκραξεν ὁ κ. Δελά Παλιού· ἡ ἱστορία σας μήτε τὸν κινὸν γούν ἔχει, ὅπερ εἶναι τὸ ἐλάχιστον πρᾶγμα, μήτε ἄλλας, μήτε λύσιν.

— Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ὁ ἱππότης μᾶς διηγῆθη ἄλλοτε καλλιτέρας ἱστορίας, εἶπον ἄλλοι τινές.

Ὁ δυστυχὴς ἱππότης ἐκλίνε τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τὴν ὑπερτάτην ταύτην καταδικην, ἦτο πτώσις. Καθ' ὅλον τὸ ἐπίλοιπον τῆς ἐσπερίδος ἔμεινε κατὰ μέρος τεθλιμμένος· κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἀποχωρήσεώς του διέτρεξε διὰ τοῦ βλέμματός του διαφόρους ὀρίλους· οἱ δύο μυστικοὶ συνομιληταὶ του εἶχον γίνεαι ἀφαντοί.

— Τί διάβολον μὲ θέλουν ἐκεῖνοι οἱ ἄνθρωποι; ἐσκέπτετο ἐπιστρέφων εἰς τὴν ταπεινὴν κατοικίαν του. Μήπως προσπαθῶν νὰ ἐπινοήσω εὖρον τὴν ἀλήθειαν κατὰ τύχην;... δυστυχία μου!

Τὴν ἐπιῦσαν, ἐνῶ ἐσήμαινον ὀκτῶ ὧραι, ὄχημα ἐστάθη ὑπὸ τὰ παράθυρα τοῦ κ. Λανζέλ Κουδρᾶς.

Ὁ ἱππότης δὲν ἦτο ἄνανδρος, ἀλλ' ἀπεστρέφετο τὴν μονομαχίαν κατ' ἀρχὴν εἰς σπαθισμὸς ἠδύνατο νὰ τοῦ ἀφαιρέσῃ τὴν χροῖαν τῆς δεξιᾶς χειρός, καὶ τότε τί θὰ ἐγένετο τὸ ἐνδοξὸν ψαλλίδιον διὰ τοῦ ὀπίου ἐκοψε τὴν κατατομὴν μιᾶς βασιλίσσης τῆς Γαλλίας; Ἔσπευσε νὰ ἀνοίξῃ, ὑπὸ φόβου καὶ περιεργίας κατεχόμενος.

Ὁ ὑποστράτηγος εἰσῆλθε τὴν ἡμέραν, τὸ πρόσωπόν του ἐφαίνετο ὠχρότερον ἔτι καὶ αὐστηρότερον. Ὁ κ. Λανζέλ ὅσον καὶ ἂν ἦτο ἐξοικειωμένος μὲ τὰς μορφὰς τῶν φασμάτων, ἠρθάνθη ῥίγος εἰς τὸ σῶμα.

— Κύριε, εἶπεν ὁ νεοελθὼν, ὀνομάζομαι Ζωκούρ· τοῦτο ἀρκεῖ νὰ σᾶς ἐξηγήσῃ τὴν αἰτίαν τῆς ἐπισκέψεώς μου.

— Νέ εἶναι γνωστότατον τὸ ὄνομα τοῦ κυρίου κόμητος, ἀπεκρίθη ὁ Λανζέλ κλίνων μέχρι γῆς· τίς δὲν ἤκουσε νὰ γίνεταί λόγος περὶ τοῦ νικητοῦ τῆς Γενεύης;... Ἀλλὰ τὸ ὄνομα τοῦτο δὲν μὲ ἐξηγεῖ...

— Δὲν ἐνθυμείσθε τί συνέβη χθὲς τὸ ἐσπέρας;

— Τούναντίον, ἐνθυμοῦμαι κάλλιστα ὅτι ἐδιηγῆθην ἐν ἀνέκδοτον, τὸ ὅποσον δυστυχῶς δὲν ἠδουκίμησεν ὅσον προσεδόκων.

— Ἔχετε τὴν τάλημν, κύριε, διέκοψεν αὐτὸν ὁ Δε Ζωκούρτ, ἀπολέσας τὴν ἀταραξίαν, νὰ ἐξακολουθήτε καὶ τῶρα ἐμπαίζοντες.

— Ὁ Θεὸς φυλάξῃ! νὰ ἐμπαίζω ἐγὼ ἢ τῶρα ἢ ἄλλοτε ποτε ὑμᾶς, κύριε κόμη, ἀνέκραξεν ὁ Λανζέλκουδρᾶς μετὰ ψυχικῆς συντριβῆς. Δὲν ὑπάρχει ἀμφισβολία ὅτι συνέβη παρεξήγησις.

Τοσαύτη ἀθωότης ἐναπύργην εἰς τοὺς λόγους καὶ εἰς τὴν ὄψιν τοῦ ἱππότης, ὥστε ὁ κόμης ἐνέπεσον εἰς ἀμηχανίαν.

— Ἐπιθυμῶ νὰ πιστεύσω, ὑπέλαβεν, ὅτι δὲν ὠρμήθητε ἐκ κακῆς προθέσεως, ἀλλ' ἐκείνη ἡ ἱστορία...

— Ἐκείνην τὴν ἱστορίαν τὴν ἐπλασα ἐξ ὀλοκλήρου, σᾶς ὀρκίζομαι, εἶπε ζωηρῶς ὁ ἱππότης.

Ὁ κόμης συνέσπασε τὰς ὀφρῦς, διότι ἡ διαβεβαίωσις αὐτῆ ἢ προδήλως ψευδὴς τὸν παρώργισε, ἐπειδὴ ὁμῶς δὲν ἤθελε νὰ προβῇ εἰς συζητήσεις, ἐξηκολούθησεν, ὡς ἂν μὴ ἤκουσε τοὺς λόγους τοῦ ἱππότης.

— Ἢ λοιπὸν εἰσθε ὁ καθυπότῳ ἦρωσ τοῦ δράματος, ἢ σᾶς τὸ ἐδιηγῆθη ἄλλος τις, καὶ ἂν μὲν τὸ πρῶτον θὰ μὲ ἀκολουθήσετε ἀμέσως, ἂν δὲ τὸ δεύτερον, ἀπαιτῶ νὰ μοι ὀμολογήσετε εὐθὺς τὸ ὄνομά του.

— Πῶς νὰ σᾶς τὸ ὀμολογήσω, ἐνῶ δὲν τὸ γνωρίζω! διέκοψε πάλιν ὁ Λανζέλ-Κουδρᾶς, εἶναι ἀκατανόητος σύμπτωσις! σᾶς ὀμνύω εἰς τὴν ψυχὴν μου, ὅτι τὸ ἀνέκδοτον εἶναι ἀπλῶς πλάσμα τῆς φαντασίας μου.

Οἱ ὄρκοι σας δὲν μὲ πείθουν, εἶπεν ὁ κόμης, καὶ ἐξ αὐτῶν ἄλλο δὲν ἐξάγει, παρὰ ὅτι εἰσθε ἀνάξιος νὰ σᾶς μεταχειρίζομαι φιλοφρόνως. Σᾶς παραχωρῶ προθεσίαν ἕως τὴν αὐριον κατὰ τοιαύτην ὥραν, καὶ ἂν ἕως τότε δὲν ἀποφασίσητε, οἱ ὑπηρεταὶ μου θὰ ἐνεργήσωσι τὰ περαιτέρω.

Ταῦτα εἰπὼν ὁ Ζωκούρτ ἐστρεψέ τα νῶτα καὶ κατήλθε τὴν κλίμακα ὅπως σύννους, ἐνῶ ὁ Λανζέλ-Κουδρᾶς ἐφώναζε.

— Κύριε!... κύριε!... ἡ ἱστορία εἶναι ἀνύπαρκτος!... τὴν ἐπλασε χάριν ἀστεϊσμοῦ, εἶναι μῦθος, εἶναι παραμῦθι τῆς Χαλμιᾶς... Πλὴν εἰς μάτην· ὁ Ζωκούρτ εἶχεν ἀναβῆ ἐντὸς τῆς ἀμάξης του καὶ ὠδύεον ἦδη μετὰ σπουδῆς πρὸς τὸ μέγαρόν του.

— Αὐτὸς εἶναι ἐντελῶς δαμονισμένος ἄνθρωπος! ἀνέκραξεν ὁ ἱππότης ἀπομάττων τὸν ἰδρώτα ἀπὸ τοῦ μεσώπου του. Ὁ Διάβολος νὰ τὴν πάρῃ, ἐγὼ θὰ μονομαχήσω ἐν ἀνάγκῃ, ἀλλὰ καὶ τὴν κόσμον θὰ κάμω ἄνω κάτω ἐσσοῦ μάθω τὸ ὄνομα τοῦ ἐραστοῦ τῆς σικύου του!...

— Κύριε, εἶμαι θαυλὸς σας ταπεινός! εἶπεν ὁ σωματοφύλαξ τῆς προτεράρας ὅστις εὖρον τὴν θύραν ἀνοικτὴν εἰσῆλθεν ἀπροόπτως. Εἶμαι, βλέπετε ἀκριβῆς εἰς τὰς ὑποσχέσεις μου.

— Εἰς τί δύναμαι νὰ σᾶς δουλεύσω; ἤρώτησεν ἀποτόμως ὁ ἱππότης καταγκανκτικῶς ἐκ τῆς νέας ταύτης ἐπισκέψεως.

Ὁ σωματοφύλαξ ἀποκοιβῶσας τὸν ἐπανότυπον του ἐπέδειξε δύο ἰσομεγέθη ξίφη, ἅτινα εἶχε κρυμμένα ὑπ' αὐτόν.

— Ἔρχομαι διὰ νὰ τακτοποιήσωμεν φιλικῶς ἓνα μικρὸν λογαριασμόν, εἶπεν ἐξαπλοῦμενος ἐπὶ τινος θρονίου.

— Καὶ ἄλλη πάλιν μονομαχία! ἐπιθύρουν ὁ ἱππότης σκυρόνον τὰς

χειρας ἐπὶ τοῦ στήθους ἐν ἀπογνώσει.
— Μήπως ἦλθε πρό ἐμοῦ ὁ ἄλλος;
ἠρώτησεν ὁ σωματοφύλαξ.

— Ποῖος ἄλλος;

— Ὁ στρατηγός.

— Καὶ σὰς εἶπώ, ἀνέκραξεν ὁ ἱπ-
πότης ὀργίλως, αὐτὰ δὲν ὑποφέρονται
βλέπω ὅτι ἐκ συμφώνου ζητεῖτε νὰ μὲ
φανακίστητε ὡς ἓνα μωρόπιστον. . .

— Σιωπή, διέκλαυεν ὁ ἀξιωματικός,
τί σὰς εἶπε;

— Ἐί μὲ εἶπε; ξύλα κούτσουρα. . . μὲ
ἠρώτησε πῶς ἀνομάζεται ὁ ἐραστής τῆς
συζύγου του.

— Σεῖς δὲ τί ἀπεκρίθητε;

— Ὅτι δὲν ἔχω εἶδῃσιν τοῦ πράγ-
ματος.

Ὁ ἀξιωματικός ἠγέρθη καὶ λαβὼν τὰς
χειρας τοῦ Λανζέλ-Κουδρά τὰς ἐθλίψε
περιπαθῶς.

— Εἶσθε ἀξιότιμος καὶ γενναῖος ἀν-
θρώπος, κύριε Λανζέλ-Κουδρά, εἶπεν. Ἄς
ὑπάγωσιν εἰς τὸ ἀνάθεμα τὰ ξίφη καὶ αἱ
μονομαχίαι! σὰς προσφέρω τὴν φιλίαν μου
. . . ἀλλὰ σὰς ἐπαναλαμβάνω ὡς φίλος
ὅτι ἐκάματε ἄσχημα νὰ διεγρηθῆτε τὸ
ἀνέκδοτον τοῦτο ἐνώπιον τῶν αὐτουργῶν
τοῦ δράματος.

— Τῶν αὐτουργῶν! ἐπανάλαβεν ὁ Λαν-
ζέλ-Κουδράς τανύων τὰ ὦτα.

— Ἐλάτε δὲ ἢ μήπως σκοπεύετε καὶ
εἰς ἐμὲ νὰ προσποιηθῆτε τὸν ἀγνοοῦντα.
ἀνέκραξεν ὁ σωματοφύλαξ καγγαζών. Ἐ-
κείνος ὁ ἀστόχαστος Βωνουά ἦν σὰς ἐ-
διηγήθη τὸ συμβάν, δὲν ἀμφισβάλω, καὶ
τὸ ἐμάντευσα εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς. Ἄλλ' ὁ-
μολογῶ ὅτι διεξηγάγαστε τὴν ὑπόθεσιν με-
τὰ πολλῆς δεξιότητος καὶ φρονήσεως μὲ-

νον ἐκεῖνο τὸ ὄνομα Δοριμῶν, μὲ τὸ ὁ-
ποιῶν μὲ ἐδαπτίσαστε, ἔχει πολλὴν ὁμοι-
ότητα μὲ τὸ ἰδικόν μου.}

— Εὐλογητὸς ὁ Θεός, διελογίσθη ὁ ἱπ-
πότης, ἐγνωρίσαμεν τέλος πάντων ποῖος
εἶναι ὁ ἐραστής τῆς κυρίας Δὲ Ζωκούρτ,
καὶ εὐτυχῶς δὲν θὰ μονομαχήσω πλέον
μετὰ τοῦ φεβεροῦ στρατηγοῦ. Ἄς μάθω
ἐν τούτοις τὸ ὄνομα τοῦ διὰ νὰ τὸ γνω-
στοποιήσω ἀμέσως δι' ἐκτάκτου ἀπεσταλ-
μένου εἰς τὸν ἐξυβρισθέντα σύζυγον. . .
Ἄλλὰ δὲν μοὶ φαίνεται νὰ ὁμοιάζῃ πολὺ,
πολὺ πρὸς τὸ ὄνομά σας, ὑπέλαβε μεγα-
λοφώνως.

— Καλὲ τί λέγετε! Δοριμῶν, Ραῦ-
μῶν, Ραῦμόνδος ὁμοιάζουν καὶ πολὺ.

— Ἔχετε δίκαιον, ἐλησμόνησα τὴν ὁ-
μοιοκαταληξίαν. . . ἀλλὰ τὸ ἐπιθετόν
σας, δὲν ἔχει οὐδεμίαν σχέσηιν.

Ἄν ἐπρόκειτο περὶ τινος ἄλλου, ἴσως
ἦτο δύσκαλον νὰ μαντευθῆ τὸ ἐπιθετόν.
ἀλλ' ὡς πρὸς ἐμὲ διαφέρει τὸ πρᾶγμα,
διότι ἐπεισόδια τινὰ ὄχι τὸσον εὐάρεστα,
κατέστησαν γνωστότερον παρ' ὅτι ἔπρεπε
τὸ ὄνομα Ραῦμόνδος Ἄ' Ἰνδεμέρ.

Ὁ ἱππότης ἐδραξεν ἀμέσως μολυβδό-
κόνδυλον καὶ ἤνοιξε τὸ δελτίον του διὰ
νὰ σημειώσῃ τὰς πολυτίμους ταύτας πλη-
ροφορίας, τὰς ὁποίας ὡς ἐκ τύχης ἀνε-
κάλυψεν ἀλλ' αἰφύτης μετεμελήθη καὶ ἔ-
θεσε τὸ δελτίον εἰς τὸν κόλπον του, διότι
ἐνεθυμήθη ὅτι ὁ Ραῦμόνδος Ἄ' Ἰνδεμέρ ἦν
καὶ νεώτατος. ἦτο ὁμως διαδόχτος διὰ
τὴν ἰκανότητά του περὶ τὴν ξιφασκίαν καὶ
ἐνέπνευεν οὐκ ὀλίγον τρόμον.

— Προτιμότερον εἶναι νὰ ἔχω ἀντίπα-
λον τὸν στρατηγόν, διελογίσθη θλιβερῶς
ὁ ἱππότης βηματίζων ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸ

ἄλλο ἄκρον τοῦ δωματίου μετὰ πολλῆς
ἀμηχανίας.

— Ὅτι θέλουν ἂς λέγουν, ἡ ἱστορία
σας ἦτο πολὺ νόστιμος, ὑπέλαβεν ὁ Ραῦ-
μόνδος ἀλλ' ἂν ποτε τὴν ἐπαναλάβῃτε,
σὰς προτρέπω νὰ προσθέσητε μερικὰς δι-
ορθώσεις. Εἶπετε, παραδείγματός χάριν,
ὅτι αἱ δύο ἐρχοῦνται ἀντηγαπῶντο, πρᾶγμα
ἐντελῶς ἀνύπαρκτον, σὰς ὀρκίζομαι, διότι
ἡ κυρία Δὲ Ζωκούρτ εἶναι πρότυπον ἀρε-
τῆς καὶ ἀγνότητος. Ἐγὼ μόνος εἶμαι ἑνο-
χος, καὶ τόσῳ μᾶλλον τὸ συναισθάνομαι,
καθόσον ὁ κόμης πραγματικῶς μοὶ πε-
ρέσχευεν ἀναριθμήτους χάριτας διὰ τοῦτο
καὶ ἐθεραπεύθη ἐντελῶς ἀπὸ τὸ ἀπονε-
κυκμένον ἐκεῖνο πάθος μου, καὶ σήμερον,
σὰς τὸ ὁμολογῶ, ἠρχόμην ἀπόφραξιν ἔχων
νὰ σὰς στείλω εἰς τὸν ἄλλον κόσμον διὰ
νὰ ἀποσιωπηθῆ ἢ ὑπόθεσις τὸ ταχύτερον
καὶ ἀσφαλέστερον. Ἡ ταλαίπωρος αὐτὴ
ἐξαδέλφη ὑπέφερεν ἕως τῶρα τόσα δεινὰ
ἐνεκεν ἐμοῦ, ὥστε θὰ ἐφόνοιον ἀδιστάκτως
ἐκεῖνον, ὅστις ἤθελε τολμήσει νὰ ἐπικυ-
ρώσῃ τὰς ἀορίστους ὑπονοίας τοῦ συζύ-
γου τῆς.

— Αὐτὸ ἴσια ἴσια εἶναι τὸ ὀλίθριον!
εἶπε στεναζών ὁ Λανζέλκουδράς.

— Ἀλλὰ τῶρα εἶμαι ἡσυχος, διότι ὁ
μὲν Βωνουά λείπει εἰς μακρονὴν ὑπηρε-
σίαν, ἡ δὲ θεία, ἥτις ἤθελεν εἶσθαι ἐπί-
φοβος εἰάν ἐγίνωσκε τὰ διατρέξαντα, εὐ-
τυχῶς τὰ ἀγνοεῖ, σεῖς δὲ πάλιν. . .

— Θεία! ὑπάρχει ἐν τῇ μέσῳ καὶ θεία;
ἠρώτησεν ὁ ἱππότης διακόψας αἰφνιδίως
τὸν περίπατόν του. (ἔπεται συνέχεια)

ΕΙΣ ΤΗΝ ΘΑΛΑΣΣΑΝ

ΤΗΣ ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ

ΑΦΙΕΡΟΥΝΤΑΙ ΤΗΣ ΜΥΤΟΒΟΛΩΣ ΨΥΧΗΣ ΤΟΥ
ΑΙΜΙΔΙΟΥ ΜΟΥ.

Α

Σ' αὐτὰ, σ' αὐτὰ τὰ κόμματα τὰ ἠλιοφωτισμένα,

Σ' αὐτὰ τ' ἀθάνατα νερά ἐδῶ τὰ μυρωμένα,

Ἐβάφτισ' ἢ Ἐλευθερίᾳ τὸν κόσμον μοναχῆ τῆς,

Καὶ τὸνομά τῆς τοῦδοσε μαζῇ μὲ τὰ σπαθί τῆς.

Θεμιστοκλή, Θρασύβουλο, ἐδῶ τὸν ἔχει βγάλει,

Καὶ ἐκκλησιά τῆς τῶκανε ἐτοῦτο σ' ἀκρογιάλι!

Ἦ Ἐκκλησιά, χωρὶς σταυρῶ καὶ κυματοχτισμένη,

Ἄπὸ Περσιάνικα κορμιά καὶ κόκκαλα στρώμένη,

Σταυρὸ σου ἔχεις τὸ ψηλὸ τῆς λευθερίας κοντάρι,
Γιὰ στήλαις, κόμματα βουνα, βοριάς ὀπότεν πάρη,
Βωμό σου τοῦ Θεμιστοκλή τὸ κράνος, κοινωνία
Τὰ κόμματα τὰ γαλιανὰ, τ' ἀγέρι ψαλμοῦδία. . .

Ποιῶν ἐκκλησιᾶ σ' ὅλη τῇ γῆ, στήν οἰκουμένη ὅλη
Ἦσαν ἐσένα τ' οὐρανοῦ σκεπάζουσε οἱ θεοὶ;

Ποιᾶ ἔχει πολυέλαιον τὸν ἥλιο ἀναμμένο;

Καντήλια τ' ἄστρα τὰ χρυσὰ μὲ φῶς ἀργυρωμένο;

Καὶ σὲ ποιῶν ἄλλη ὁ Θεὸς ὅλος χωρεῖ καὶ μπαίνει,

Παρά σ' αὐτῇ τῇ θάλασσᾳ ἐδῶ τὴν ἀγιασμένην; . .